

однак на даний час немає їхнього усталеного визначення і це викликає певні труднощі. Адже не слід забувати, що обов'язковою умовою ефективного функціонування правоохоронних інституцій є чітка регламентація їхньої діяльності. Крім того, правоохоронні органи, як частина держаного механізму, наділені компетенцією розглядати юридичні справи і спираються у своїй діяльності на можливість застосування державного примусу.

Вищезазначене вимагає чіткого окреслення кола інституцій, які входять до правоохоронних органів та законодавчого врегулювання компетенції і всебічної правової регламентації їхньої діяльності.

Як видно з аналізу сучасної юридичної літератури, діяльність правоохоронних органів ще не стала предметом цілісного і всебічного наукового дослідження. В наукових розробках розглядаються важливі і актуальні, проте лише окремі аспекти діяльності правоохоронних органів. Поряд з цим, слід зазначити, що дані наукові праці ще до кінця не позбулися ідеологічної заангажованості, яка була притаманна радянській юридичній науці.

Виходячи з потреб сьогодення, слід зазначити, що на сьогоднішній день є актуальним саме комплексне дослідження проблеми правоохоронних органів, яка в собі охоплювало, переосмислення вітчизняного та зарубіжного досвіду проведення реформ в системі правоохоронних органів. Крім того, розробка на науковому рівні даної проблеми також вимагає і зміни теоретико – концептуальних і методологічних підходів до її вирішення. Сучасним науковцям необхідно вийти за межі нормативного підходу до праворозуміння в бік актуалізації концепції природного права, що в свою чергу дозволило б створити потужну теоретико – методологічну базу в сфері проведення реформи правоохоронних органів в бік гуманізації та наближення їхньої діяльності до потреб громадян, ефективному захисті їхніх основних прав і свобод, рішучої і безкомпромісної протидії злочинності та корупції.

Слід зазначити, що перші значні кроки в цьому напрямку вже були зроблені. Так, за доручення президента України В. Ф. Януковича була підготовлена Концепція реформування органів внутрішніх справ України, в розробці якої прийняли активну участь і науковці Національної академії внутрішніх справ. Дана концепція знайшла своє схвалення у проведений в нашій академії міжнародній конференції за участю делегації Американської асоціації юристів, Дипломатичних місій в Україні та офіцерів зв'язку з іноземними країнами.

Особисто я переконаний, що як науково – педагогічні працівники Національної академії внутрішніх справ, так і її курсанти, слухачі та студенти роблять і будуть робити все, як для ефективного проведення правових реформ в Україні, так і для формування позитивного іміджу правоохоронних органів серед громадян України, всі об'єктивні можливості у нас з вами для цього є.

Від сьогоднішньої конференції очікую хороших виступів, цікавих, нестандартних думок, плідної праці.

ВІД УКРАЇНСЬКОГО ФОНДУ НАУКОВО-ЕКОНОМІЧНОГО ТА ЮРИДИЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Олексійко Сергій Борисович, президент Українського фонду науково-економічного та юридичного співробітництва

Щиро радий нагоді, в черговий раз, зустрітись та поспілкуватись з відомими науковцями-правознавцями та студентами юристами в одному із престижних навчальних закладів України. Символічно, що наша конференція присвячена Дню юриста і проводиться в Національній академії внутрішніх справ, де по праву щорічно випускається найбільша кількість юристів.

Тема сьогоднішньої конференції надзвичайно важлива і своєчасна. Адже від ефективного і якісного вирішення питань реформування правової системи в нашій державі, саме сьогодні залежить майбутнє України.

В останні роки, в нашій державі, активно проводяться правові реформи в усіх сферах правоохоронної та правозахисної системи. А самі досвідчені

юристи, політики, громадські діячі працюють над змінами до Основного Закону – Конституції України. Процес реформування, проходить в непростих дискусіях в суспільстві, особливо щодо змін до Конституції України.

Історія світового конституціоналізму є яскравим свідченням того, що Конституція в будь-якій державі, яка претендує на статус правової та демократичної, це перш за все, акт установчої влади народу, яка є первинною відносно так званих установлених влад, до яких з-поміж інших належить і законодавча влада. Серед вітчизняних та зарубіжних вчених пануючою сьогодні є думка про те, що конституція є виразом спільної волі народу, який формує чи модернізує свою державність для досягнення спільних цілей. В цьому контексті слушним є висловлення Томаса Пейна: «Конституція не є документом уряду, а документом людей, які входять до уряду. А уряд без конституції – це влада без права на неї» [1]. Те ж саме стосується і правової держави, яка формується в результаті боротьби громадянського суспільства з поліцейською державою і являється дітищем цього суспільства.

Конституція є результатом консенсусу між людьми. Саме консенсус являється тією необхідною опорою, без якої конституціоналізм стає неможливим і залишається лише красивою ідеєю. Жити за конституцією – значить, перш за все, мати волю та здатність знаходити консенсус та проводити спільне державну політику. У нашому суспільстві, де існує багато культурності, де існують етнічні розбіжності, де є національні меншини, що хочуть бути почутими та вимагають урахування їхньої думки, ця воля до консенсусу має виходити на перше місце – як воля до конституції.

На важливість вирішення реформування вітчизняного законодавства, змін Конституції наголошується і в програмних документах Президента України, зокрема в Щорічному посланні Президента України Верховній Раді України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2013 році» [2].

Впевнений, що нинішня дискусія з актуальної теми нашої конференції проходить з урахуванням вимог Щорічного послання Президента України Верховній Раді України.

Сьогодні Україна успішно виконує «домашнє завдання» з досягнення цілей розвитку тисячоліття на національному рівні. На відкритті 68-ї сесії Генасамблеї ООН 24 вересня 2013 року Президент України Віктор Янукович заявив: «Твердо вірю, що підписання в листопаді цього року Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, включно зі створенням всеосяжної і поглибленої зони вільної торгівлі, стане важливим інструментом підвищення добробуту громадян України і, відповідно, сприятиме досягненню нашої країною цілей розвитку тисячоліття». Успішне виконання цих завдань залежить від зусиль кожного громадянина України. Бажаю учасникам конференції результативних дебатов.

Список використаних джерел:

1. Пейн Т. Права людини / Перю з англ. Ігор Савчак – Львів: літопис, 200. – 288 с.
2. Щорічне послання Президента України Верховній Раді України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2013 році». – К.: НІСД, 2013. – 576 с.